

OBYČEJNÁ KNIHA O VĚCECH NEOBYČEJNÝCH

Milena Králová

OBYČEJNÁ KNIHA
O VĚCECH
NEOBYČEJNÝCH

OBYČEJNÁ KNIHA
O VĚCECH
NEOBYČEJNÝCH

Milena Králová

NEŽ ZAČNETE ČÍST...

Milí čtenáři časopisu Meduňka a knížek z naší edice!

Vítám vás už u druhé knihy naší autorky, pedagožky a lektorky Milena Králové. S jejími články na různá témata se na stránkách našeho časopisu setkáváte už několik let a v roce 2019 vyšla v edici Knihovnička Meduňky také její první kniha *Děti nového milénia*. Shrnula v ní svoje vlastní zkušenosti z mnohaleté pedagogické praxe, ale rovněž vycházela z nejnovějších vědeckých výzkumů. Svoji „obyčejnou“ knihu o „neobyčejných“ věcech, kterou nyní držíte v ruce, sepsala především na základě svých dlouholetých zkušeností a poradenství v oblasti mezilidské komunikace, také poskytuje konzultace v oblasti numerologie a tarotových archetypů. Její profesní život se navíc po celou dobu prolíná i se zráním a vývojem v osobní rovině, a tak jde o velmi zkušenou terapeutku se sympatickou schopností reflexe příběhů druhých lidí, kteří k ní chodí pro radu, ale i sebe samé.

Za ta léta, kdy rozšířila rodinu autorů časopisu Meduňka, jsme se již poznaly blíž a troufám si tvrdit, že mezi námi vzniklo přátelství. Líbí se mi, že Milena stojí nohama pevně na zemi (možná proto, že je Kozorožka stejně jako já), ale zároveň je velmi vnímavá a empatická. Také velmi oceňuji její upřímnost i otevřenost a s takovým lidmi je vždy radost pracovat. Redakce textů do této knihy jsem se proto ujala velmi ráda a zároveň mě práce těšila i proto, že duchovní tematika mi je víc než blízká. V současné době spatřuju v poznání této podstaty všeho projeveného jedinou možnost, jak se jako jedinici i celá společnost můžeme posunout dál a projít zdárně současnou transformací.

Přeji vám hezké čtení, Věra Keilová

1. KAPITOLA

VESMÍRNÉ ZÁKONY

Vesmírné zákony fungují úplně stejně jako zákony fyzikální. Funguje podle nich celý vesmír; příroda i lidská duše. Stejným způsobem ovlivňují každého z nás, ať už jsme si toho vědomi nebo nejsme, ať už s tím souhlasíme nebo nesouhlasíme, ať s tímto fenoménem spolupracujeme, nebo jím pohrdáme. Abychom pochopili, že je vlastně všichni známe a předáváme si jejich poselství z generace na generaci, uvedu u každého duchovního zákona staré české pořekadlo nebo přísloví, které ho vystihuje.

Zákon duchovní přitažlivosti funguje stejně neomylně jako fyzikální zákon gravitace, tedy přitažlivosti zemské. S nadsázkou řečeno, zralé jablko spadne ze stromu vždy jen na zem, i když o gravitaci vůbec nic neví. A také pro nás, pro lidské bytosti, i v duchovní oblasti platí ono známé: „Neznalost zákona neomlouvá.“

Zůstaňme ale klidní, protože do vesmírných zákonů dohlédneme jen tak daleko, kam nás pustí naše úroveň vědomí. Život v nás rozvíjí to, co po nás žádá. Každý z nás musí dozrát pro určité zážitky. Nedostaneme těžší lekce, než jaké jsme schopni unést. A nejen schopni, ale také ochotni. Vesmír nás do ničeho nenutí, každý z nás má svobodnou vůli nakládat se svým životem, jak uzná za vhodné. To přesně vystihuje známé české pořekadlo: „Kdo chce kam, pomozme mu tam.“ Jakmile jsme vnitřně dozráli pro nějakou určitou zkušenost nebo setkání, odpovídající zážitek se nám přihodí právě na základě zákona přitažlivosti. Převeďme do přísloví: „Jak si kdo ustele, tak si lehne.“

Vysvětlit zákon přitažlivosti, nebo chcete-li magnetismu, se však dá i jinak. Pokud ještě nejsme na určitý zážitek a na novou zkuše-

nost, dostatečně připraveni, sebevětší chtění a námaha nám nebudou nic platné. Tento fakt jsme většinou velmi dobře schopni rozpoznat v milostných vztazích, hůře už v ostatních oblastech života. Bez skutečné vnitřní připravenosti nemůžeme svá přání přitáhnout a nemůžeme je ani přijmout. „Trpaslík nebude větší, ani kdyby se na horu postavil.“ „Kdo chce víc, nemá nic.“

O vesmírných zákonech bychom mohli mluvit celé dlouhé dny a týdny. Je to velice široké a hluboké téma, o němž byly napsány stovky knih, a každý z nás má s vesmírnými zákony každodenní osobní zkušenosti. Vesmírné zákony vždy fungovaly a stále fungují v našich běžných životech. I když si toho třeba nejsme vědomi, neustále prožíváme jejich důsledky. Lépe řečeno, prožíváme důsledky svých každodenních rozhodnutí, která si sami volíme. Jsme proto tvůrci svých životů, nikoli oběti okolností. A to vždy, ať se nám to líbí nebo ne. „Každý svého štěstí strůjcem.“

Faktem zůstává, že kdo na sobě nepracuje sám, na tom musí být pracováno. V těchto momentech je lehké propadat dojmu, že život nám dělá něco, co nechceme, za co nemůžeme a co jsme si nezasloužili, natož abychom si to přáli. Můžeme mít pocit, že „Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde.“ Život nám však neubližuje, jen nám dává to, o co si říkáme. Poskytuje nám učební látku. Když ji nepřijmeme a nepohneme se z místa, budeme žít sice zcela bezpečný, zato k smrti nudný život. Vystihují to přísloví „Kdo se bojí, nesmí do lesa“ a „Kdo nic nezkusí, nic nezkazí,“ která nás varují před nenaplněným životem. Připomínají nám, že šance, která se nám naskytla, a my ji promarnili, se nemusí víckrát vrátit. „Pozdě bycha honit.“

Ať nám to připadá sebevíc nepravděpodobné či nemožné, fakt, že svůj život ovlivňujeme a řídíme sami, už dokazují i vědecké výzkumy. Mimochodem – asi se všichni shodneme na tom, že Isaac Newton gravitaci nevymyslel, ale že existovala vždy. On ji pouze vědecky dokázal. A stejně tak moderní věda dokazuje fakta dříve nedokazatelná.

Stěžejní je zákon rezonance

Vesmírný zákon je vlastně jeden jediný, a je to zákon rezonance neboli přitažlivosti, magnetismu neboli karmy. Jinými slovy zákon

příčiny a následku. Ten v sobě ale obsahuje tolik informací, tolik souvislostí a duchovních ingrediencí, že je snazší o něm přemýšlet, když si ho pomyslně rozdělíme na menší části. Asi jako kdybychom si velký kulatý posvícenský koláč rozkrájeli na mnoho menších dílků. Každý dílek představuje určitou část univerzálního vesmírného zákona. Každý z nás během života ochutná všechny dílky, někdy i opakovaně. Všichni tento koláč sníme nakonec celý, ale pro každého člověka je nejdůležitější jiná část koláče, kterou si chodí přidávat.

Ano, „Bez práce nejsou koláče.“ Každý z nás prochází opakovaně jinými životními zkouškami, a to tak dlouho, dokud se díky prožitým zkušenostem nenaučí projít svou lekcí správně a neopakovat přitom stejné chyby. Vždyť víme, že „Chybami se člověk učí.“ Co by se stalo, kdyby se malá batolata po prvním pádu odmítla učit chodit ze strachu z dalších pádů? Je to tedy naprosto v pořádku, ale opakovat umíněně stejné chyby a odmítat se poučit, už vystihuje jiné přísloví: „Za chyby se platí.“ Je tedy důležité být vnímaví a nevěnovat jedné lekci zbytečně moc času, protože i v tomto smyslu platí, že „Čas jsou peníze.“

Zákon karmy učí tím způsobem, že nechává člověka prožít to, v čem je nedokonalý. Je to vše, co se potřebuje naučit pro prožití plnohodnotného života a pro to, aby splnil své životní poslání a svůj úděl. Na vědomém prožívání života není nic snadného, ale mnohem těžší je prožívat nevědomý život. Ten nás často konfrontuje s příslovím „Tak dlouho se se džbánem pro vodu chodí, až se ucho utrhne.“ Nezbyvá tedy, než se poučit a uvědomovat si kvalitu svých myšlenek, protože jejich nevýslovně silná tvořivá energie uvádí do pohybu zákon příčiny a následku. To nás nutí „Podívat se pravdě do očí.“ Každá příčina má svůj následek, každý následek má svou příčinu, všechno se děje podle tohoto zákona. Náhoda je pouze označení pro nerozpoznaný zákon.

Univerzální zákon přitažlivosti bychom našli v přísloví „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“ Každý z nás může od života, od osudu, od vesmíru či od Boha, chcete-li, dostat jen to, co sám dává, ať už v dobrém nebo ve zlém. To, co chce dostat, musí mít v sobě, čili musí pro to mít magnet. V negativním smyslu to pak přesně vystihuje přísloví „Kdo druhému jámu kopá, sám do ní padá.“ Nebo „Jak si kdo ustele, tak si lehne,“ a „Kdo seje vítr, sklízí bouři.“ Jinými slovy,

můžeme se setkat jen s tím, co sami vyzařujeme, vysíláme v myšlenkách, o čem mluvíme a co děláme v činech. Když potřebujeme pochopení, lásku, ocenění, úctu, pozornost, zájem a laskavost, musíme dát někomu jinému přesně to samé. „Přej a bude ti přáno, dej a bude ti dáno.“ To platí beze zbytku, a to jak v pozitivním, tak v negativním smyslu. Jsme magnety. Latinský výraz *resonare* znamená souznít.

Vše, co nás potká ve vnějším světě, máme v sobě. To, co leží mimo naši rezonanční oblast, nevidíme a vlastně to pro nás neexistuje. Je to naprosto nedosažitelné, a proto si to ani nemůžeme přitáhnout. „Vše je v oku toho, kdo se dívá.“ Není nejdůležitější, co říkáme navenek a co si myslíme, že si myslíme, když se zrovna na své myšlenky soustředíme. Nejdůležitější jsou myšlenky a rozpoložení, ve kterých trávíme bez kontroly většinu svého času. „Každému podle jeho zásluh.“

Někdy může projev tohoto magnetického vyzařování navenek vypadat paradoxně: Proč vás vyhodili z práce, když jste se snažili dělat všechno dobře, vycházet s kolegy jak nejlépe umíte, zakládali jste si na slušnosti a vstřícnosti? „Ty po mě kamenem, já po tobě chlebem.“ Protože v podvědomí jste si dlouhodobě přáli pracovat v přátelském, laskavém kolektivu, protože vaše dlouhodobé přání bylo těšit se do práce. A toto vaše přání by se v tom stávajícím zaměstnání nemohlo naplnit. Vesmír pro vás měl už připravenou mnohem lepší nabídku, ale musel vás do ní pěkně postrčit. Ano, přesně podle přísloví „Chytrému napověz, do hloupého kopni.“

To, co se často v první chvíli jeví jako tvrdý konec, je vždy nový nadějný začátek, který nám přinese veliké dary. Někdy to, co jsme zdánlivě ztratili, bylo již opravdu načase opustit. Podle vesmírných zákonů platí, že pokud je něco opravdu naše, pokud je nám něco shůry dáno, nikdy o to nepřijdeme. Něco nám náš láskyplný vesmír prostě musel doslova vyrvat z náruče, kde jsme to svírali. „Drželi se toho zuby nehty“. Proč? Protože pro nás už dlouho měl připraveny nové dary, ale neměl nám je kam vložit.

Mezidobí můžeme zakoušet jako nespravedlnost, můžeme si připadat okradeni, zneuctěni a nechráněni. „Jako nahý v trní.“ Toto mezidobí prostě musíme vydržet, protože to je naše zkouškové období. V tomto čase rosteme, sílíme a posunujeme se na vyšší „level“. „Co tě nezabije, to tě posílí.“ Jde o to neztratit naději a víru, naučit se

trpělivosti a pokoře k životu. Je čas na usebrání, přemýšlení o prioritách a na změnu žebříčku hodnot.

Na tuto situaci se hodí pořekadlo „Ráno moudřejší večera.“ Chce se po nás chvíli počkat, nechat věci se dít a dovolit, aby se zaseklé ozubené kolečko našeho osudu mohlo pootočit. Mluvíme o zákonu cyklů a změny, kdy se po nás chce, abychom následovali proces, šli s tím, co se právě děje, a nekladli tomu odpor. Abychom se nechali nést proudem. Protože čím méně se bráníme, tím rychleji se učíme. „Kdo si počká, ten se dočká.“

Kvalita času

Tento zákon nám říká, že je důležité dělat správné věci ve správný čas. Nedělat dobrá rozhodnutí ve špatný čas. Semínka také nezaséváme do sněhu a plody nesklízíme v zimě. „Kopřivu mráz nespálí.“ Vše má své opodstatnění v určitém čase, avšak opět čas toto opodstatnění odnáší. Čas má nejen svou hodnotu, ale také svou kvalitu. „Dočkej času jako husa klasu.“ Také velmi známé pořekadlo „Trpělivost přináší růže“ můžeme zařadit právě do zákona cyklů.

Zákon cyklů mluví o bílé a černé, o dni a noci, nádechu a výdechu, přílivu a odlivu, vychýlení kyvadla na jednu i druhou stranu, o narození i smrti, o tom, že musíme umět říkat a přijímat ‚ano‘ i ‚ne‘. Ujistuje nás, že nic v životě není neměnné a nic není statické. To je uklidňující fakt v těžkých obdobích, ale měli bychom ho brát v potaz, i když se nám vede velmi dobře, abychom příliš nelpěli a netrpěli nadměru, až i to velmi dobré se otočí. Zákon cyklů nás učí s pokorou přijímat vše, co přichází, nic neodhánět a netruchlit dlouho pro nic, co odchází, nedržet se ničeho zuby nehty. Právě sem patří věta z písne Jaroslava Ježka „Jednou jsi dole, jednou nahoře.“

Často je prostě „Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše.“ Víra, že změna má vlastní čas, nás vede k odevzdání. Ale nikoli odevzdání vzešlého z beznaděje, právě naopak – k odevzdání vzešlého z pokory. Pokora není vzdání se, je to síla přijmout nevyhnutelné s grácií a rovnými zády. Pokora znamená věřit tomu, že Bůh ví, co činí a proč. Někdy je velmi moudré vzdát se potřeby vědět, proč se věci dějí tak jak se dějí. Vzdát se potřeby mít vše pod kontrolou. „Sedávej

panenko v koutě, budeš-li hodná, najdou tě.“ Pěstování trpělivosti představuje způsob, jak si zjednodušit život na vnitřních rovinách. Nutit život, aby se děl podle našeho umanutého názoru by znamenalo „Učinit kozla zahradníkem.“ My lidé totiž na rozdíl od toho, co nás přesahuje, nikdy nevidíme situaci vcelku a vždy známe jen její malou výseč. Pochopení přijde časem. „Všechno má svůj čas.“ Do té doby nám budiž nápomocno přísloví „Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.“ Ale pozor, ono se netýká jen těch druhých, týká se i nás samých!

Každý člověk vnímá jinou část skutečnosti, což je podmíněno jeho rozdílnou schopností rezonance. V podstatě tedy každý u nás žije v jiném světě, neboť realitu vnímá jiným úhlem pohledu. Proto k někomu cítíme blízkost a důvěru a je nám sympatický a k někomu cítíme nesympatie či dokonce opovržení, nebo z něho dokonce máme strach. S někým si rozumíme a s někým ne. S nějakým člověkem chceme být a s jiným ne. Zkrátka „Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá.“ Někoho může více oslovit trochu tvrdší verze tohoto pořekadla: „Kdo chce s vlky býti, musí s nimi výti.“

Tato přísloví nám přibližují zákon podobnosti. Druhým můžeme dát jen to, co sami máme. Ano, zase ten duchovní magnet v nás. Od druhých také můžeme dostat jen to, co máme sami. Teprve když máme dobro v sobě, můžeme ho vidět v druhých a ve světě, prostě ve všem a také v každém člověku. Teprve když máme dobro sami v sobě, můžeme ho dostat. Stejně tak lásku, pochopení, odpuštění, klid a mír a jakoukoli další hodnotu. A opačně – pokud přisuzujeme druhým špatné a negativní vlastnosti, máme je sami, ať už potlačené nebo projevené, jinak bychom je nerozpoznali a nevěnovali bychom jim pozornost. Neiritovaly by nás. „Jeden za osmnáct, druhý bez dvou za dvacet.“

„Podle sebe soudím tebe.“ Pokud zbytečně podezříváme druhé ze zlých úmyslů, pravděpodobně bychom tak jednali sami, nebo toho alespoň potencionálně byli schopni. „Jaký pán, taký kmán.“ Pro prožívání kvalitního života je naprosto nutné naučit se uvědomovat, jestli to, co o druhých říkáme, je jim i nám ku prospěchu, nebo námi vyřčené věty mají za cíl druhé poškodit. Víme přece od dětství, že „Co je šeptem, to je čertem.“ A podle zákona rezonance poškodí naše pomluvy v konečném důsledku především nás samotné, protože „Lež má krátké nohy.“

Podle vesmírných zákonů nám nikdo nemůže vzít to, co je skutečně naše, co je nám shůry dáno a co nám náleží. Ale stejně tak si nemůžeme udržet to, co nám nepatří. Takže je v širších souvislostech zbytečné obohacovat se na úkor druhých, závidět jim a nepřát jim. Buďme proto poctiví nejen ke druhým, ale v první řadě sami k sobě. „S poctivostí nejdál dojdeš.“

Buďme autentičtí, ale také loajální k lidem, které jsme si do svého života sami pustili a sami si je vybrali. Proč nesnášet a pomlouvat své zaměstnavatele, nadřízené či kolegy? Vždyť nás nikdo nenutí v takovém zaměstnání setrvávat a je to naše volba. A pokud zůstáváme, pak bychom si měli připomenout přísloví „Koho chleba jíš, toho píseň zpívej,“ protože jak víme, „Kdo lže, ten krade.“ Okrádá se minimálně o svůj vnitřní klid, ale i o důvěru druhých lidí. Proto říkejme jen to, čemu věříme a věřme tomu, co říkáme. To, co říkáme o druhých, totiž vypovídá především o nás samých. Pamatujme, že agrese je krátkodobé řešení dlouhodobého problému, kdežto laskavost je vytrvalá síla.

Buďme poctiví ve svých citech. „Má srdce na dlani.“ Přiznejme své pohnutky sobě i druhým – „Co na srdci, to na jazyku.“ Ve skutečnosti nikdy nemůžeme podvést nikoho jiného než sebe. Do každého nepoctivého činu je bezvýhradně zakódováno sebepoškození. Platili bychom sebeúctou. V této souvislosti úplně jinak vyznívá přísloví „Kdo šetří, má za tři.“ Je dobré pro nás samé i pro druhé šetřit zlými slovy a mít tak více vnitřního klidu, duševní pohody a radosti v životě. V dnešní době, kdy platí pravidlo rychlého a několikanásobného, většinou právě trojího návratu, je toto pořekadlo významné. To, co dáváme, se nám trojnásobně vrátí. Jak to dobré, tak i to špatné. „Do třetice všeho dobrého i zlého.“

Někteří lidé jsou přiváděni do našich životů pro to, aby nám dali lekce v rozlišování. Aby nám ukázali, od čeho se máme odvrátit. Podobné je léčeno podobným. „Ruka ruku myje.“ Někdy je poznání toho, co určitě nechceme, cestou k pochopení toho, co skutečně chceme. Je čas začít si vybírat, čemu se chceme podobat. „Jaká matka, taká Katka.“ Žít život ve smyslu přísloví „Oko za oko, zub za zub“ je to poslední, co by nám mohlo přinést vnitřní klid a mír.

Ať jsme kdokoli, jsou věci, které musíme udělat, abychom splnili poslání našich duší. Je to možná těžká cesta, ale „Každá cesta začíná

prvním krokem.“ Kdo chce něco nového zažít, musí nejdřív něco nového udělat. „Kdo nic neriskuje, nic nemá.“ To, co se jeví jako hrozné, bývá většinou ve skutečnosti rychlá a bezpečná cesta k cíli. „Pes, který štěká, nekouše.“ To, co vypadá naprosto bezpečně, bývá většinou jen velká životní oklika způsobená naším strachem. Víme přece, že „Strach má velké oči.“

Nesmíme zapomenout na další důležitý duchovní zákon, a tím je zákon postupu. Dobře ho vystihuje české pořekadlo „Co můžeš udělati dnes, neodkládej na zítřek.“ Tento zákon si vůbec neodporuje se zákonem cyklů, jak by se mohlo zdát. Vesmír má rád rychlost. Pokud jsme dobře zvážili svá přání, pak bychom neměli otálet s procesem jejich naplnění. Když se plně zaměříme na to, co chceme, potom to, co nechceme, odpadne samo. Je nutné jednat dřív, než nás k tomu donutí fyzická, citová nebo duševní bolest. Přidejme sem ještě starou dobrou radu „Dvakrát měř a jednou řež“ a pak už se nenechme na naší cestě životem ničím brzdit.

Za naši pozornost rozhodně stojí též zákon očekávání. „Víra hory přenáší.“ Je vědecky dokázáno, že člověk, který předpokládá úspěch, směřuje veškerým svým jednáním k úspěchu. A opačně. Vytrvalé očekávání toho nejlepšího uvádí do pohybu síly, které ho prostřednictvím zákona očekávání uskuteční. A stejně tak platí, že čemu člověk nevěří, může jen těžko přijít do jeho života. Lidé, kteří mají cíle, jich dosahují, protože vědí, kam míří. „Šel rovnou za nosem.“ „Šel, kam ho nohy nesly.“ Tato přísloví mluví o lidech, kteří došli ke svému cíli, protože ho před sebou jasně viděli, protože ho podrželi dostatečně dlouho ve svém vědomí a nenechali si ho vzít nebo rozbít pochybnostmi. Takový člověk stejně se svými sny „Zraje jako víno.“ Budme vytrvalí a držme svůj cíl před sebou. Všechno ostatní se o sebe postará samo.

Zodpovědnost vůči sobě samému

Život se nemusí v pozemské sféře jevit jako spravedlivý, každopádně je ale přesný. Dostaneme to, co očekáváme. Zamyslete se nad tím. Ne to, co si zasloužíme, ale to, co si myslíme, že si zasloužíme. Čili dostáváme to, co očekáváme. „Kdo si počká, ten se dočká.“ Je proto

nutné kultivovat svá očekávání. Kam jde pozornost, tam jde i energie. Můžeme si vybrat, jestli se budeme soustředit na optimistické nebo pesimistické vize.

Jde o to, jestli se budeme soustředit na to, co si přejeme, aby se nám stalo nebo na to, co bychom nikdy prožívat nechtěli. Přitáhneme si do života oboje, zákon přitažlivosti funguje přece oběma směry. Tak si vyberme! Chceme-li spolupracovat se zákonem očekávání, přestaňme uvažovat v termínech ‚co by kdyby‘. Žádné kdyby, žádné bych! Naše cíle podpoříme uvažováním v termínech „očekávám“, „mám záměr“, „věřím, že“, „jsem přesvědčen“ apod. Tak se dostáváme do energie rčení „Jak řekli, tak udělali.“

Pokud zároveň převezmeme plnou zodpovědnost za svá rozhodnutí, pak se stáváme skutečnými pány svého života a spolupracujeme se zákonem zodpovědnosti. Víme, že „Není člověk ten, který se zavděčí lidem všem.“ Nejdůležitějším člověkem, kterému se každý z nás má zavděčit čili žít tak, aby nám za naše postoje mohl projevit úctu a vděk, jsme my sami. Sami sobě jsme zodpovědni za svůj život. „Být svým vlastním pánem.“

Svět nás vidí přesně tak, jak se vidíme my sami. Vědomým zvýšením svých duchovních vibrací a změnou svého postoje budeme přitahovat lidi, situace a zkušenosti vyšších vibrací. „Jako vosy na med.“ Nízké vibrace na nás pak už „nedosáhnou“. „Každá mince má dvě strany.“ Je na nás, kterou si vybereme.

Jsme sice obklopeni nevyčerpatelným množstvím energie, ale můžeme disponovat jen takovým množstvím, jaké odpovídá výši našeho vědomí. „Co oči nevidí, srdce nebolí.“ Proč někdo trpí devastací planety, vykořisťováním lidí a týráním zvířat a někdo jiný to provádí? Proč to někdo napravuje a někomu je to úplně jedno? Protože každý je na jiné energetické vlně, žije v jiné vibrační rovině a je na jiném stupni duchovního vývoje. „Sytý hladovému nevěří.“

Když rozšíříme své vědomí, zvýšíme i množství energie, kterou můžeme použít k realizaci svých přání a cílů. „Kdo hledá, najde.“ Věřme tomu, že ač to tak na první pohled mnohdy nemusí vypadat, každý se snaží, jak nejlépe umí, a že každý si počíná, jak v tu chvíli dokáže nejlépe. Jsme ale natolik rozdílní, že i ono „nejlepší“ se u každého velmi liší. „Nehorší“ jednoho člověka může být to „nejlepší“ druhého člověka. To zmírní náš sklon soudit a kritizovat.

„Oko do duše okno.“ Známy citát říká, že krása je v oku toho, kdo se dívá. Když dokážeme zvýšit své vlastní vibrace, měníme tím i lidi kolem sebe. Dokážeme v nich totiž vidět a aktivovat to lepší, co jsme dříve ve svých nižších vibracích rozpoznat nedokázali. Tak si všichni svým vlastním duchovním růstem pomáháme navzájem. Odměna, která přichází za každou vynaloženou námahu, je přímo úměrná této námaze. „Zlatá střední cesta“ platí ale i zde. Ani v duchovních záležitostech nelze předbíhat, přeskakovat kapitoly a nabírat si víc, než v danou chvíli uneseme. Nic neuspěchávat. „Netlačit na pilu“ a neplýtvat zbytečně silami. I zde je nutné „Plout s proudem, ne proti proudu.“ Uvědomit si, jestli sami po sobě nechceme něco, čeho v danou chvíli ještě nejsme schopni. A stejně tak nejde to, čeho nejsou schopni, žádat po druhých. Proto nepředbíhejme. Zatím platí překadlo „Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše.“

Stupeň krásy, kterou vnímáme, je přímo úměrný množství vesmírné energie, kterou přijímáme. Ekonomika vnitřního růstu je úplně jiná než ekonomika vnějšího světa, protože čím víc dáváme, tím víc dostáváme. Opět zde působí náš známý zákon přitažlivosti. Vnitřní bohatství přitahuje bohatství vnější a promarněná příležitost dát je promarněnou příležitostí dostat.

„Dobrá hospodyňka pro pírkó přes plot skočí“. To platí dnes právě především v duchovních záležitostech. Nenechme svůj duchovní růst ležet ladem. Každá příležitost, i ta na první pohled sebemenší, nás posune výš. Zároveň platí „Neříkej hop, dokud nepřeskočíš.“ Je škoda každé nevyužité šance, každé nevyužité nabídky od života. Tak žijme své životy naplno, vědomě, s radostí a vděkem. A přitom nezapomínejme, že „Veselá mysl je půl zdraví.“

Také bych ráda zmínila, že svého duchovního posunu si často můžeme všimnout sami. Zvýšení svých vibrací pocítíme tehdy, když začneme žít více vědomě. Najednou se cítíme lépe, vycházíme s druhými lidmi a celkově se nám lépe žije. Lidé nám začínají říkat, že jsme nějak jiní a začínají nás více vyhledávat.

Velmi často se nám stává, že v období významnějšího duchovního posunu máme nutkání přečíst si znovu nějakou oblíbenou knihu nebo si pustit oblíbený film. A pak se stanou zvláštní věci – ztotožníme se totiž s úplně jinými postavami a situacemi, kterých jsme si při minulém čtení či sledování filmu téměř nepovšimli. Také pochopíme